

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 909

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 decembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE SENATULUI	
80.	— Hotărâre privind modificarea Regulamentului Senatului....	2
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 718 din 29 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969.....	3–5
	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
324.	— Decizie privind eliberarea domnului Maricel Popa din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului	6
325.	— Decizie privind numirea domnului Sorin Ioan Radu în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale	6
326.	— Decizie privind numirea doamnei Corina Silvia Pop în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	7
327.	— Decizie privind numirea domnului Eugen Ispas în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor	7
328.	— Decizie privind numirea domnului Andrei Popescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului	7
329.	— Decizie privind reintegrarea domnului Chirică Lefter în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.....	8

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind modificarea Regulamentului Senatului

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 36 alineatul (1) litera e), a doua liniuță va avea următorul cuprins:

„— transmiterea proiectelor de lege sau a propunerilor legislative Camerei Deputaților, în cazul în care aceasta este competentă să le dezbată și să le adopte ca primă Cameră sesizată, ca urmare a hotărârii plenului Senatului și cu avizul Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului;”.

2. La articolul 90 alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) transmiterea proiectului de lege sau a propunerii legislative Camerei Deputaților, în cazul în care o comisie permanentă apreciază că Senatul nu este competent să dezbată și să adopte proiectul, ca primă Cameră sesizată. În aceste cazuri, avizul Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului este obligatoriu;”.

3. Articolul 145 va avea următorul cuprins:

„Art. 145. — (1) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, Senatul reexaminează prevederile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale. Senatul dezbate pe baza raportului Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

(2) Raportul Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului va cuprinde propuneri pentru punerea de acord a prevederilor declarate neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Raportul Comisiei se dezbate conform prevederilor art. 101—106. Cu aprobarea Senatului, în urma dezbaterii raportului, în cuprinsul legii se operează și corelările tehnico-legislative necesare.

(3) În cazul unei obiecții de neconstituționalitate asupra tratatelor sau altor acorduri internaționale, invocate potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, procedura parlamentară se suspendă și se reia după publicarea deciziei Curții Constituționale.

(4) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, Senatul nu poate ratifica tratatul sau acordul internațional declarat ca fiind neconstituțional.

(5) În cazurile excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, președintele Curții Constituționale va comunica președintelui Senatului, în temeiul art. 30 alin. (1) din Legea

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, indicându-i data până la care poate să trimită punctul său de vedere. Încheierile pronunțate în dosare se transmit, spre informare, Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

(6) La solicitarea președintelui Senatului, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului întocmește un aviz consultativ referitor la excepția ridicată în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial.

(7) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată, dispozițiile declarate neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile declarate neconstituționale cu prevederile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(8) La sesizarea președintelui Senatului sau a Biroului permanent, în cazurile prevăzute la alin. (5), Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului întocmește un raport prin care înaintează plenului Senatului, sub forma unei inițiative legislative, prevederile care au fost puse în acord cu dispozițiile constituționale. Procedura poate fi declanșată și la solicitarea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului. În această situație, precum și în cazul sesizării de către președintele Senatului, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului informează Biroul permanent în vederea solicitării grupurilor parlamentare să formuleze amendamente, în termenul stabilit de către acesta, pentru a putea fi luate în dezbateri cu ocazia întocmirii raportului.

(9) Pentru dispozițiile din Regulamentul Senatului constatate, prin decizie a Curții Constituționale, ca fiind neconstituționale, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului și Comisia pentru regulamentul întocmesc un raport comun.

(10) Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care a fost declarată neconstituționalitatea prevederilor din Regulamentul Senatului.

(11) Reexaminarea textelor declarate neconstituționale se face întâi de prima Cameră sesizată.”

Art. II. — Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat, în ședința din 7 decembrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 7 decembrie 2015.
Nr. 80.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 718**

din 29 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 3.408/175/2012 al Tribunalului Alba — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 326D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Consideră că textul de lege criticat nu creează discriminare, întrucât persoanele obligate la despăgubiri prin hotărâri civile nu se află în aceeași situație cu inculpații obligați la despăgubiri prin hotărârea de condamnare, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 741 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 19 iulie 2010. Arată că al doilea argument al autorului excepției se referă la ipoteza în care persoana vătămată exercită acțiunea civilă separat de procesul penal, caz în care nu mai este posibilă revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru neîndeplinirea obligațiilor civile de către persoana condamnată, ceea ce ar genera discriminare față de condamnații cu privire la care acțiunea civilă s-a exercitat în cadrul procesului penal. Consideră că este firesc ca anumite soluții să depindă de voința persoanei vătămate, având în vedere că există situații în care chiar tragerea la răspundere penală depinde de voința persoanei vătămate, care poate aprecia că nu vrea să facă plângere. Și în cazul suspendării condiționate a executării pedepsei este vorba de o manifestare de voință a persoanei vătămate, care poate renunța la toate beneficiile care îi sunt acordate prin exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal. Arată că art. 84 din Codul penal din 1969 este o măsură de protecție pentru victimele care înțeleg să-și exercite drepturile în cadrul procesului penal și o măsură prin care acestea pot obține satisfacție cu privire la drepturile care le-au fost încălcate. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (13) din Constituție, face trimitere tot la Decizia nr. 741 din 1 iunie 2010, prin care Curtea a arătat că există un proces penal care se finalizează printr-o hotărâre de condamnare, iar ceea ce se schimbă ca urmare a revocării suspendării condiționate este doar modalitatea de individualizare a executării pedepsei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.408/175/2012, **Tribunalul Alba — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cereri de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată, în calitate de autoare a excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 84 din Codul penal din 1969 încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 23 alin. (13), potrivit căruia „*Sanctiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală.*” Arată, astfel, că persoanele condamnate la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și obligate, prin hotărârea de condamnare, la plata de despăgubiri civile sunt discriminate în raport cu persoanele care au calitatea de părți în cauzele civile și care sunt obligate la plata de despăgubiri prin hotărâri civile, dar care, în caz de neexecutare, sunt executate silit, în timp ce persoanele condamnate, dacă nu îndeplinesc obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, riscă închisoarea. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia discriminare înseamnă a trata diferit, fără o justificare obiectivă și rațională, persoane aflate în situații clar similare, dacă nu se urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (Hotărârea din 26 iulie 2007, pronunțată în *Cauza Cobzaru împotriva României*, paragraful 88, și Hotărârea nr. 2 din 12 iulie 2005, pronunțată în *Cauza Moldovan și alții împotriva României*, paragraful 137). Prin prisma acestei definiții, instanța apreciază că, deși persoanele obligate la plata despăgubirilor civile prin hotărâri penale se află în situații similare cu cele obligate la plata de despăgubiri prin hotărâri civile, neîndeplinirea acestor obligații le pune pe cele dintâi într-o situație de vădită inferioritate, fără o justificare obiectivă și rațională, atunci când se pune problema unei „sanctiuni” față de eventuala stare de pasivitate a celui obligat la plată. Astfel, dacă, în cazul persoanelor condamnate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, sancțiunea neîndeplinirii obligațiilor civile duce la revocarea acestui beneficiu și la executarea în regim de detenție a pedepsei aplicate, în cazul celor obligați prin hotărâri civile, sancțiunea o reprezintă executarea silită potrivit prevederilor Codului de procedură civilă. Mai mult, în cazul celei dintâi categorii de persoane, pe lângă privarea de libertate, se poate dispune și executarea silită a dispozițiilor privind obligațiile civile conținute în hotărârea de condamnare. Așadar, deși izvorul obligațiilor civile îl constituie, în ambele situații, o faptă ilicită cauzatoare de prejudiciu, iar răspunderea atrasă pentru comiterea acestei fapte este eminentă de natură civilă, în cazul persoanelor obligate prin hotărâri penale nu se poate spune că, prin revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei, se atinge scopul urmărit, respectiv plata obligațiilor civile și că între acest scop și mijloacele folosite, respectiv privarea de libertate a condamnatului, există un raport rezonabil de proporționalitate, câtă vreme cei obligați prin hotărâri civile nu sunt supuși unor astfel de privațiuni.

6. De asemenea, consideră că art. 84 din Codul penal din 1969 este discriminatoriu pentru inculpații obligați prin hotărârea penală la despăgubiri civile și în raport cu inculpații obligați prin hotărâre civilă la despăgubiri pentru prejudiciul produs prin infracțiunea care a atras condamnarea. Exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal nu este o obligație a celui

vătămat prin infracțiune, acesta putând introduce acțiune și în fața instanței civile. Or, în situația în care autorul unei infracțiuni cauzatoare de prejudicii care a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar, ulterior, printr-o sentință civilă este obligat la despăgubiri față de victima infracțiunii, nu își execută, cu rea-credință, obligațiile civile, acestuia nu i se poate revoca suspendarea executării pedepsei, deoarece textul art. 84 din Codul penal din 1969 se referă în mod explicit la obligațiile civile „stabilite prin hotărârea de condamnare”, trimiterea fiind făcută, evident, la hotărârea penală.

7. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 23 alin. (13) din Constituție, instanța arată că aplicarea dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969 are ca efect privarea de libertate a unei persoane ca urmare a neîndeplinirii, cu rea-credință, a unor obligații de natură civilă care au fost stabilite printr-o hotărâre penală. Încălcarea unei norme de drept penal de către o persoană dă naștere la un raport juridic de conflict între subiectul activ al infracțiunii, pe de o parte, și stat, ca reprezentant al societății, pe de altă parte. Acest raport de drept substanțial, între stat și infractor, presupune dreptul statului de a folosi acțiunea penală împotriva infractorului, de a-l trage la răspundere penală, de a-i aplica o pedeapsă și de a-l sili să o execute. Alături de conflictul de drept penal se poate ivi și un conflict de drept extrapenal, iar când acesta are un caracter civil el poate fi adus în fața organelor judiciare în vederea obținerii unei reparații pentru vătămare. Astfel, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect, potrivit art. 19 alin. (1) din Codul de procedură penală, tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Și în vechea comentare — art. 14 din Codul de procedură penală din 1968 —, acțiunea civilă avea drept obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente. Jurisprudența și doctrina de specialitate au fost unanim de acord că era vorba, și în acest caz, tot de răspundere civilă delictuală. Prin urmare, rezultă fără echivoc că obligațiile stabilite în sarcina inculpatului prin hotărârea penală, ca urmare a admiterii acțiunii civile, își au izvorul în răspunderea civilă delictuală reținută de instanță în sarcina sa. Or, revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru neîndeplinirea acestor obligații, fie și cu rea-credință, și privarea de libertate a persoanei condamnate prin executarea în întregime a pedepsei închisorii, care își are izvorul în răspunderea penală, vin în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate care impun ca privarea de libertate a unei persoane să nu poată fi făcută decât ca urmare a unei sancțiuni de natură penală.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 84 din Codul penal din 1969, modificate prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006. La 1 februarie 2014, Codul penal din 1969 a fost

abrogat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Potrivit celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, astfel încât dispozițiile art. 84 din Codul penal din 1969, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut puțința de a îndeplini acele obligații*”.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, în calitate de autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 23 alin. (13), potrivit căruia „*Sanctiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală*”.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit doctrinei, suspendarea condiționată a executării pedepsei, reglementată de Codul penal din 1969 ca măsură de individualizare a reacției penale, constă în suspendarea, pe o anumită durată denumită termen de încercare, a executării pedepsei aplicate, cu obligația pentru condamnat de a avea o comportare corectă în tot acest timp. Astfel, suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea îndreptării condamnatului și pe punerea lui la încercare în acest scop, fiind destinată să ducă la realizarea scopului pedepsei fără executarea efectivă a acesteia. Realizarea măsurii suspendării condiționate a executării pedepsei nu se reduce la instituirea ei, prin hotărârea instanței de judecată, ci presupune desfășurarea raportului juridic special creat prin dispunerea ei, raport în cadrul căruia condamnatul trebuie să aibă, pe toată durata termenului de încercare, comportamentul care condiționează realizarea scopului măsurii. Prin hotărârea de suspendare, condamnatul este pus în situația de condamnat cu executarea pedepsei suspendată condiționat și pe toată durata termenului de încercare are obligația specială de a nu săvârși din nou o infracțiune, sub sancțiunea executării integrale atât a pedepsei a cărei executare este suspendată, cât și a pedepsei pentru noua infracțiune, așa cum reiese din dispozițiile art. 83 din Codul penal din 1969. De asemenea, condamnatul beneficiar al suspendării este ținut, potrivit art. 84 din Codul penal din 1969, să-și îndeplinească obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, având în vedere că art. 81 alin. 5 din același cod prevede că suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare. Caracterul condiționat și deci provizoriu al suspendării condiționate a executării pedepsei durează cât termenul de încercare. La expirarea acestuia, situația se definitivează, în sensul că încetează obligația de a executa atât pedeapsa principală, cât și pedeapsa accesorie și eventualele pedepse complementare aplicate. Potrivit art. 86 din Codul penal din 1969, dacă persoana condamnată nu a săvârșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării pentru vreuna din cauzele prevăzute în art. 83 și 84 din Codul penal din 1969, atunci condamnatul este reabilitat de drept, ceea ce înseamnă înlăturarea tuturor consecințelor condamnării, nu numai a celor penale, dar și a celor extrapenale, de unde reiese interesul condamnatului de a se îndrepta în cadrul suspendării

condiționate a executării pedepsei, respectând obligațiile speciale impuse de vechiul Cod penal, și anume de a nu săvârși din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și de a îndeplini obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare.

14. Așadar, nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 23 alin. (13) din Constituție, în sensul că aplicarea dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969 are ca efect privarea de libertate a unei persoane ca urmare a unei sancțiuni de natură extrapenală prin angajarea unei simple răspunderi civile delictuale pe fondul neîndeplinirii unor obligații civile stabilite în sarcina sa. Raportul juridic penal de constrângere, născut ca urmare a săvârșirii infracțiunii între stat, pe de o parte, și infractor, pe de altă parte, este un raport complex al cărui conținut îl formează dreptul statului, ca reprezentant al societății, de a trage la răspundere pe infractor, de a-i aplica sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită și de a-l constrânge să o execute, precum și obligația infractorului de a răspunde pentru fapta sa și de a se supune sancțiunii aplicate, în vederea restabilirii ordinii de drept și restaurării autorității legii. Faptul că neîndeplinirea cu rea-credință de către condamnatul care beneficiază de suspendarea condiționată a executării pedepsei a obligațiilor de natură civilă stabilite prin hotărârea de condamnare atrage pierderea beneficiului suspendării nu schimbă temeiul executării pedepsei, care constă în răspunderea penală a autorului infracțiunii stabilită, ca urmare a finalizării procesului penal, prin hotărârea prin care instanța a aplicat pedeapsa, ceea ce se schimbă fiind numai modul de executare a acesteia.

15. În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 84 din Codul penal din 1969 cu privire la pretinsa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții, principiul egalității în fața legii consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din

20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, persoanele condamnate cu privire la care instanța penală dispune revocarea beneficiului suspendării condiționate a executării pedepsei pentru neîndeplinirea cu rea-credință, până la expirarea termenului de încercare, a obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare nu se află în aceeași situație cu persoanele care sunt obligate la plata de despăgubiri prin hotărâri civile și care, în caz de neexecutare, sunt executate silit, în cazul acestora din urmă obligațiile fiind consecința stabilirii unei răspunderi civile. Tratatul juridic diferențiat este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât nu există un drept fundamental la suspendarea condiționată a executării pedepsei, aceasta reprezentând un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale. Prin reglementarea cazului de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzută de dispozițiile de lege criticate, legiuitorul Codului penal din 1969 a urmărit descurajarea persoanelor condamnate care beneficiază de suspendarea condiționată a executării pedepsei de a se sustrage cu rea-credință de la executarea obligațiilor de natură civilă stabilite prin hotărârea de condamnare. În acest sens, sunt exceptați de la aplicarea cazului de revocare prevăzută de art. 84 din Codul penal din 1969 condamnații care dovedesc că nu au avut puțința de a îndeplini acele obligații.

16. În fine, referitor la ipoteza în care persoana vătămată exercită acțiunea civilă separat de procesul penal, caz în care nu mai este posibilă revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru neîndeplinirea obligațiilor civile de către persoana condamnată, Curtea reține că, așa cum există situații în care chiar tragerea la răspundere penală depinde de voința persoanei vătămate, care poate să facă sau să nu facă plângere, tot astfel și alte aspecte ale procesului penal pot să depindă de voința persoanei vătămate. Este și cazul suspendării condiționate a executării pedepsei, întrucât și în această materie produce efecte manifestarea de voință a persoanei vătămate, având în vedere că aceasta poate renunța la beneficiile care îi sunt acordate prin exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal. Textul de lege criticat constituie o măsură de protecție pentru victimele care înțeleg să-și exercite drepturile în cadrul procesului penal și, totodată, o măsură prin care acestea pot obține satisfacție cu privire la drepturile care le-au fost încălcate.

17. În același sens este și Decizia nr. 741 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 19 iulie 2010.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 3.408/175/2012 al Tribunalului Alba — Secția penală și constată că dispozițiile art. 84 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Alba — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Maricel Popa
din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei,
Comerțului și Turismului**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Maricel Popa se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 9 decembrie 2015.

Nr. 324.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Sorin Ioan Radu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii
și Dezvoltării Rurale**

Având în vedere propunerea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale formulată prin Adresa nr. 231.862 din 27 noiembrie 2015, înregistrată la Cabinetul primului-ministru cu nr. 5/6.840 din 27 noiembrie 2015,

în temeiul art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Sorin Ioan Radu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 9 decembrie 2015.

Nr. 325.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Corina Silvia Pop
în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Corina Silvia Pop se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu ChelmuBucurești, 9 decembrie 2015.
Nr. 326.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Eugen Ispas
în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor**

Având în vedere propunerea Ministerului Transporturilor formulată prin Adresa nr. 45.603 din 4 decembrie 2015,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eugen Ispas se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu ChelmuBucurești, 9 decembrie 2015.
Nr. 327.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Andrei Popescu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului**

În temeiul art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Andrei Popescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu ChelmuBucurești, 9 decembrie 2015.
Nr. 328.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind reintegrarea domnului Chirică Lefter în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere Sentința civilă nr. 4.213 din 3 iunie 2015, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 31.571/3/2014, definitivă prin Decizia civilă nr. 5.523 din 16 noiembrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 31.571/3/2014, prin care s-a dispus anularea Deciziei prim-ministrului nr. 288/2013 privind eliberarea domnului Chirică Lefter din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului și reintegrarea domnului Chirică Lefter în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Chirică Lefter se reintegrează în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, Decizia prim-ministrului nr. 393/2013 privind transferul în interesul serviciului al domnului

Chirică Lefter din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului în funcția publică de execuție vacantă de consilier superior în cadrul Direcției generale de legislație, Cod procedură fiscală, reglementări nefiscale și contabile din structura Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 11 septembrie 2013, își încetează aplicabilitatea.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 9 decembrie 2015.
Nr. 329.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

